

foreslaaet. Kunne vi derimod faae denne alsidige Overveielse, og kunne vi saa finde en Form, saaledes som det erede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) omtalte, hvorved vi kunne hjælpe ei blot de Hvide, men særlig ogsaa de Sorte, dem, som maatte trænge allerhaardst, da vilde Betragtningen faae en noget anden Farve hos os, end naar vi stadig komme til at se de gamle Klæder. Men der er en anden Overveielse. Vi maa spørge: Hvad er der tabt, hvad har denne Opstand fremkaldt af Tab, til hvis Dækning vi skulle laane? Eller kunne vi ikke i denne Afstand befrygte, at denne Omstændighed, Opstanden, benyttes til at faae Laan og Hjælp, som man uden dette ikke vilde kunnet naae og ikke billigvis havde tænkt paa at naae? Hermed er ikke sigtet særlig til Guvernørens Forlangende om 300,000 Dollars eller vestindiske Valere. Han kan have givet dette Laan i god Tro, men jeg tillader mig at paasta, at, naar Guvernøren paa Grund af sine allernødvendigste Forretningspligter ikke har kunnet faae Tid til at sende et udførligt Telegram til sin Chef, Finantsministeren, eller en udførlig Beretning til Finantsministeren og os Alle, saa har han endnu mindre kunnet faae Tid til at foretage en paa et paalideligt Skjøn grundet Burdering over, hvilke Tab der er lidt omkring paa Den, saa meget mindre som man om flere Steder paa Den dengang yttrede, at man endnu ikke kom derhen af de og de Grunde. Hvem har foretaget de Lagationer, hvoraf disse 300,000 Dollars ere fremgaaede? Det har naturligvis de vedkommende Skabeldte selv. Men en Samling Lagationer af de vedkommende Skabeldte, der i den naturligvis beklagelige Stilling, der har været til Stede, og den Sindsforfatning, hvori de have været, let kunne have set Sagen mørkere, end den er, en saadan Burdering kan ikke med nogen rimelig Net lægges til Grund for et Lovforslag om en saadan Udgift af den danske Statskasse. Thi den danske Statskasse omfatter enhver Statsborger, og da særlig paa Grund af vor nuværende Skatteordning ogsaa den, der Intet har at laane af paa Grund af, at han Intet har at leve af, men som dog maa yde sit Bidrag til Laanet. Det er derfor min Mening, at disse 300,000 Dollars ere fremkomne rent skjønvis; det er et Laan, der er nævnt i god Tro af Guvernøren, men med Hensyn til hvilket vi meget godt kunne være overbeviste om, at han ikke har havt et paalideligt Skjøn at bygge det paa. Dette maa efter min Overbevisning gjøre, at inden man gaar til den Side af Sagen, maa Finantsministeren skaffe os Oplysninger om hele Tilstanden derovre, og langt paalideligere Oplysninger, end der hidtil haves, og jeg kan ikke forstaa, at vi kunne gaa til et Laan, som der staar, til Kolonialkassen. Jeg har Listen over Kolonialraadets Medlemmer; den største Del af de saakaldte Folkevalgte ere Plantere, og det er ganske naturligt, at

de have den væsentligste Indflydelse i Kolonialraadet. At benytte de gamle Former vil neppe være ret. Tænker man sig, at Rigsdag og Regering blive enige om at ville gjøre noget Extraordinært, forekommer det mig, at uagtet man ikke har havt stor Opmuntring af Regeringens Kontrol med Hensyn til Fællesskuffetogieret, giver denne Leilighed dog særlig Anledning til at sende en extraordinær Udsending til Verne med extraordinær Fuldmagt til indenfor visse Omraader at kunne under andre, nye Former udrette Noget i den Retning. Jeg skal ikke udtale mig videre om, i hvilken Udstrækning eller under hvilke Former noget Saadant maatte ske.

Finantsministeren (Estrup): Det var vistnok ikke uden Grund, at det erede Medlem, som først havde Ordet, det erede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (L. Nielsen), udtalte en stærk Tvivl, om der i Virkeligheden ogsaa var Betingelser for Selvstyrelse i Kolonierne, den Gang man i 1863 overdrog dem en saadan, eller rettere ved Loven af 1863 bestemte en saadan Selvstyrelse. Det har vistnok ogsaa allerede den Gang maattet være noget tvivlsomt, om Kolonierne i Virkeligheden vare i Stand til at indtage den økonomisk selvstændige Stilling, som Loven af 1863 anviste dem, og som det desværre har viist sig siden, at de ikke have været i Stand til at indtage. Jeg skal tillade mig at nævne nogle enkelte Laan, af hvilke erede Medlemmer ville se, at det ikke dreier sig om Smaating, naar man ved Loven af 1863 har paalagt Kolonierne ene at bære saadanne Udgifter, som ellers anses for at være almindelige Statsudgifter. Af disse Udgifter skal jeg nævne Udgifterne til den militære Styrke i Kolonierne og Udgifterne til Lønning og tillige til Pensionering af samtlige Statsembedsmænd i Kolonierne. For St. Croix's Vedkommende, som jo er den Del af Kolonierne, der i dette Dieblik beskæftiger os, have Udgifterne til Underholdning af den militære Styrke udgjort fra Begyndelsen, da Kolonialloven traadte i Kraft, et Beløb af omtrent 50,000 Dollars om Aaret. De ere efterhaanden sunkne ned til et Beløb af nu omtrent 24,000 Dollars, og hvorfor? Fordi Kolonialkassen har været ude af Stand til at underholde den oprindelig bestemte Militærstyrke for Kolonien. Kolonialraadet har været nødt til at gaa ind paa gennemgribende Reduktioner af Militærstyrken derude, fordi det ikke havde Raad til at lønne den. Militærstyrken er reduceret fra den oprindelige, 7 Officerer med 216 Mand, til 2 Officerer og 81 Mand den Dag, da Dyrprøet udbryd. Jeg tror nok, at man uden at være sangvinisk kan udtale, at dersom en saadan Reduktion af Militærstyrken ikke havde fundet Sted, vilde der i dette Dieblik ikke have været Spørgsmaal om at udrede nogen Hjælp til St. Croix paa Grund af Dyrprøets Udelæggelser. Den anden Udgift, som Kolonialkassen har maattet